

Oktober - vinotok
2022

št. 10

BISER

Letnik XXVIII

GLASILO ŽUPNIJE KOTLJE

**Marija,
v rožnem vencu s teboj doživljamo dogodke
Jezusovega življenja,
ki se prepletajo z dogodki našega bivanja
na zemlji.**

(Sv. Pavel VI.)

DUHOVNA MISEL

Mesec oktober – mesec rožnega venca

Mesec oktober je posvečen molitvi rožnega venca. Mnogi papeži so zelo priporočali to molitev. Sv. Janez XXIII. je kljub obilnemu delu vsak dan zmolil vse tri dele rožnega venca. Sv. Janez Pavel II. je dodal svetli del. K molitvi je spodbujal vse kristjane: »Čudovita molitev v svoji preprostosti in globini. Vsem prisrčno priporočam to molitev.«

V hudem preganjanju katoliške vere na Japonskem so leta 1637 umorili zadnjega duhovnika. Dvesto let je bila Japonska popolnoma zaprta za oznanjevanje evangelija. Ko pa so po dveh stoletjih prišli katoliški misijonarji v deželo, so našli nekaj vasi popolnoma katoliških. Vaščani so bili nepismeni in vendar poučeni o glavnih resnicah katoliške vere. Od kot to? To veliko uganko je rešil neki misijonar. Odkril je namreč zapis, da ko je gorel na grmadi zadnji duhovnik, je vrgel svojim prestrašenim vernikom

rožni venec in jim zaklical: »Otroci moji, molite rožni venec, ta vam bo ohranil vero!« Oni so poslušali svojega duhovnika in so vsak večer po družinah molili rožni venec. Starši so pomrli, njihovi otroci pa so z molitvijo nadaljevali in tako naprej naslednji rod. Ta molitev jim je ohranila vero, saj je vera »začetek zveličanja« (KKC, 163).

Lahko se vprašamo, od kod je v rožnem vencu ta čudežna moč, da je ohranila vero, ki bi po vsakem človeškem računu morala izhlapeti? Ta molitev je namreč živ evangelij, ker vsebuje vse glavne resnice naše vere: da se je Bog učlovečil in bil rojen, razmišljamo v veselem delu; da je Božji Sin trpel in umrl, premišljujemo v žalostnem delu; da je vstal od mrtvih, šel v nebesa in poslal Svetega Duha, pa premišljujemo v častljivem delu.

Molitev rožnega venca je molitev ponižnih kristjanov. Kakor je napuh

največji greh in iz njega izhajajo vsi grehi, tako je ponižnost temeljna krepost, ki se kaže tudi v molitvi rožnega venca. V Marijini molitvi Moja duša povelečuje Gospoda molimo: »Mogočne je vrgel s prestola in

povišal je nizke« (Lk 1,52). In Jezus nam pravi: »Kajti vsak, kdor se povišuje, bo ponižan, in kdor se ponižuje, bo povišan« (Lk 18,14). Amen.

Žpk. Edi Vajda

Poklicani, da sprejmemo božji pogled

V to veliko skupno poklicanost se vključuje še bolj poseben klic, ki nam ga Bog namenja, ko vstopa v naše bivanje s svojo ljubeznijo in ga usmerja k njegovemu končnemu cilju, k tisti polnosti, ki presega celo prag smrti. Tako je Bog želel gledati na nas in gleda na naša življenja.

Michelangelu Buonarrotiju pripisujejo naslednje besede: »Vsak kamnit blok ima v sebi kip in naloga kiparja je, da ga odkrije.« Če je to morda umetnikov pogled, je Božji pogled veliko globlji od tega: v tistem dekletu iz Nazareta je videl Božjo Mater; v ribiču Simonu, Jonovem sinu, je videl Petra, skalo, na kateri bo gradil svojo Cerkev; v cestnarju Leviju je videl apostola in

evangelista Mateja; v Savlu, krutem preganjalcu kristjanov, je videl Pavla, apostola narodov. Njegov ljubeč pogled vedno seže do nas, se nas dotakne, nas osvobodi in preoblikuje ter nas naredi za nove ljudi.

To je dinamika vsakega poklica: doseže nas Božji pogled, ki nas kliče. Poklicanost, tako kot svetost, ni izredna izkušnja, rezervirana za redke izbranice. Tako kot obstaja »svetost za sosednjimi vrati« (prim. Apostolska spodbuda Gaudete et Exsultate, 6-9), tako je tudi poklicanost namenjena vsakomur, saj Bog gleda na vsakogar in ga kliče.

Pregovor z Daljnega vzhoda pravi: »Modrec pogleda jajce in vidi orla; pogleda seme in vidi veliko drevo; pogleda

grešnika in vidi svetnika.« Tako gleda Bog na nas: v vsakem od nas vidi potenciala, ki jih včasih niti mi sami ne poznamo, in si v našem življenju neutrudno prizadeva, da bi jih lahko uporabili v službi skupnega dobrega. Poklic se tako rodi po zaslugi umetnosti božanskega Kiparja, ki nas s svojimi »rokami« izvabi iz nas samih, da v nas postane vidna tista mojstrovina, h kateri smo poklicani. Zlasti Božja beseda,

ki nas osvobaja egocentričnosti, nas lahko očisti, razsvetli in poustvari.

Postavimo se torej v držo poslušanja Besede, da bi se odprli za poklic, ki nam ga je Bog zaupal! Naučimo se tudi poslušati brate in sestre v veri, saj se v njihovih nasvetih in zgledih lahko skriva Božja pobuda, ki nam kaže vedno nove poti, po katerih naj hodimo.

Papež Frančišek

Brez Boga je človek vedno pred vrati

Dramatik Wolfgang Borchet (1921-1947) prikazuje v drami 'Zunaj pred vrati' tragiko moža, ki je izgubil vero v Boga.

Vojni ujetnik, ki je po drugi svetovni vojni dolgo časa ostal v ruskem ujetništvu, se končno vrne domov. Toda doma stoji tako rekoč povsod pred zaprtimi vrati. Njegova žena živi z drugim: prva zaprta vrata - zaprla mu jih je njegova lastna žena. V njegovo rojstno hišo se je naselila tuja družina: druga zaprta vrata. Z leseno

nogo (svojo je izgubil v bitki pri Stalingradu) šepa od hiše do hiše in prosi za zaposlitev. Na katerakoli vrata potrka, povsod ga zavrnejo: to so zanj tretja, četrta, peta, nešteta zaprta vrata. Zmeraj ostaja zunaj pred vrati. A na ena vrata ni potrkal: na Božja vrata. Bog zanj ni bil več nobena resničnost ...

To nazorno prikaže avtor, ko se v zadnjem prizoru oglasi Božji glas: »Ljudje se med seboj pobijajo, ker so zavrgli moje zapovedi. Kaj naj storim proti vojni, pobijanju,

ZGODILO SE JE

terorizmu, ko pa ljudje delajo po svoji volji, jaz pa sem Bog, v katerega več ne verujejo?» Avtor drame hoče povedati, da je sodobni človek zunaj pred vrati in na robu propada zato, ker Bog zanj ni več vrednota, ker več ne posluša njegovega glasu.

Brez Kristusa, ki je kruh

življenja, smo zmeraj zunaj pred vrati. Samo Jezus nam govori: »Jaz sem kruh življenja. Kdor pride k meni, ne bo lačen, in kdor vame veruje, ne bo nikoli žejen« (Jn 6,35). Mi smo pri Božjem oltarju, zunaj Boga nas nič ne more utešiti in pomiriti.

Žpk. Edi Vajda

Kolpingov mirovni pohod 2022

Kolping Evrope vsako leto organizira mirovni pohod v eni držav članic. Letos je tako potekal že 53. pohod po vrsti (prvi se je odvil v Švici v kraju Einsiedeln davnega leta 1968). Po dveh letih premora (covid časi) smo lahko v Sloveniji tako prvič izvedli ta dolgo pričakovani pohod. Vodstvo KZS s predsednikom Avgustom Heričkom na čelu je imelo tako nemalo skrbi, da je tridnevno srečanje potekalo, kot je bilo zastavljeno.

Mirovniški pohod se je uradno pričel v četrtek, 18. avgusta, ob 17. uri v stolni cerkvi s somaševanjem nadškofa msgr. Alojzija Cvikla,

msgr. Christoph Huberja – Kolpingovega namestnika in več župnikov. Pri dvojezični maši so se prisotni priporočali blaženemu Adolfo Kolpingu in lepo je bilo slišati molitev v več različnih jezikih. Po zaključku sv. maše smo se s praporščaki na čelu procesije sprehodili po mariborskih ulicah vse do Festivalne dvorane na Lentu. V dvorani je bila pripravljena večerja, pozdravni govori, predstavitev tridnevnega dogajanja in krajše predavanja. V dvorani so se udeleženci pomešali med seboj in tako obujali spomine preteklih pohodov, tkali nova spoznanja in prijateljstva.

ZGODILO SE JE

Petek je bil namenjen pohodu od Rogle do Lovrenških jezer. Zbrali smo se pri cerkvi Jezusovega spreobrnjenja na gori, ki je grajena v t. i. obliki smreke, kjer smo imeli krajšo molitev.

Nato pa se je kolona pohodnikov podala na pot proti Lovrenškim jezerom. Na čelu kolone je vihrala Kolpingova zastava Evrope. Med dvourno hojo do cilja smo opazovali lepote narave, čudovite smreke, gozdno podrastje in žuborenje potokov. Leseno grajena pot je vodila popotnike do prelepih jezer, lokvanjev in

nizkega borovega gozda. Z bližnjega razglednega stolpa je bil pogled še zanimivejši. Po drugi poti smo se vrnili na Roglo, kjer nas je sonce prijetno grelo. Ob koncu pohoda smo bili nagrajeni z aperitivom in dobrim kosilom – pohorskim loncem in borovničevim zavitkom. Po okrepčilu smo se podali še na Pot med krošnjami in se povzpeli na 37 m visok razgledni stolp. Z vrha se ti odpre pogled po širni Sloveniji in tudi k sosedom se vidi. In minil je drugi dan Mirovnega pohoda, poln novih doživetij in

ZGODILO SE JE

poznanstev.

Zadnji, tretji dan mirovnega pohoda je potekal v soboto, 20. 8. 2022. Zbrali smo se pred stolno cerkvijo v Mariboru, kjer smo imeli kratko molitev, nato pa se je kakšnih sto pohodnikov odpravilo skozi prelep mestni park in se začelo vzpenjati proti 375 m visokemu mestnemu griču – Piramidi ali Kalvariji.

Na vrhu stoji cerkev sv. Barbare, po poti, ki nas je peljala do nje, pa so nas spremljale štiri kapele in bogati vinogradi, ki so še dodatno popestrili že tako prijeten razgled na mesto pod nami. Leta 1683 so Mariborčani v zahvalo za prenehanje kuge, ki je neusmiljeno tolkla po mestu, speljali na Kalvarijo božjo pot, na vrhu griča pa zgradili cerkvico sv. Barbare in Rozalije.

Druga pot, ki nas pripelje do bližine cerkve, je pot po 455 kamnitih stopnicah, ki vodijo na grič iz posestva Biotehniške šole Maribor in so še posebej priljubljeno sprehajališče prebivalcev.

Naš mirovni pohod smo nadaljevali po kratki gozdni

stezi, ki se počasi spusti na ravnico ob poti, ki vodi med vinogradi, kjer se nam je odprl eden najlepših pogledov na mesto, na gozdnat hrbet Pohorja na jugu, na Dravsko polje in Sloven-ske gorice na vzhodu, na zahodu na Kozjak, pod gričem pa na dolino reke Drave.

Zaslužen počitek s kosilom smo si privoščili v Kamnici. Pred tem smo se ustavili v cerkvi sv. Martina, kjer nas je pozdravil župnik Bernard Geršak, ki je ravno pred kratkim prevzel župnijo od duhovnega vodja Kolpingove družine in župnika v Kamnici, gospoda Jožeta Povha. Na srečo nas je ploha ujela ravno v času kosila in smo se potem, ko se je »zlilo«, lahko odpravili naprej ob prelepi Dravi, pohod pa sklenili na Lentu pri najstarejši, 440 let stari, vinski trti.

53. Kolpingov mirovni pohod se je zaključil s slovesno sveto mašo v Frančiškanski cerkvi v Mariboru in z družabnim večerom, na katerem so prapor Mirovniškega pohoda za naslednje leto prevzeli člani Kolpingovih družin iz

ZGODILO SE JE

Aschendorfa in Ostfrieslanda na severu Nemčije. Iskrena hvala organizatorju, Kolpingovi zvezi Slovenije in Avgustu Heričku s sodelavci za odlično izvedbo Mirovnega pohoda.

Svoje vtise s tridnevnega Kolpingovega mirovnega pohoda smo zapisali:

Ivan, Izidor in Petra Jamnik

Nebo - naša nova pridobitev

Na majski seji župnijskega pastoralnega sveta je gospod Vinko Gostenčnik predlagal, da bi nabavili novo nebo. Staro je bilo namreč že tako dotrajano, da nismo vedeli, ali bo zdržalo letošnji lepi nedelji. Gospod župnik je obljubil, da se bo pozanimal za ceno in dostavo neba, saj je največja izbira in najbolj ugodna cena le-tega na Poljskem.

Vinko je bil pripravljen, da nagovori župljane glede finančnega prispevka. In res, vse se je uredilo še pred praznovanjem lepih nedelj. Gospod župnik je poskrbel vse potrebno glede nabave in dostave

neba, Vinko pa je od dobrih ljudi zbral prostovoljne prispevke, dodali smo še nabirko od lepe nedelje pri Šmohorju in nebo v vrednosti 1.800 EUR je plačano. Na lepih nedeljah pri sv. Mohorju in Fortunatu ter sv. Marjeti so možje s ponosom nosili čudovito novo nebo s prelepimi vezeninami.

Z dobro voljo, pripravljenostjo in velikodušnostjo župljanov ter

ZGODILO SE JE

aktivnim sodelovanjem gospoda župnika in Vinka Gostenčnika smo dočakali novo pridobitev, ki bo lepšala naše procesije z najsvetejšim. Naslednje leto pa po obnovi

»kličejo« bandera. Tudi takrat bomo prosili za vaš prispevek in odprto srce za darovanje.

Petra Jamnik Kobolt

Mednarodno srečanje Kolpingovih družin

V soboto, 3. septembra 2022, je na avstrijskem Štajerskem v kraju Frauenberg pri Lipnici potekalo mednarodno srečanje Kolpingovih družin. Krasna, velika cerkev,

posvečena Mariji vnebovzeti je sprejela množico romarjev iz treh dežel. Sv. mašo je ob somaševanju več duhovnikov vodil graški škof Wilhelm Krautwaschl. Bogoslužje je potekalo dvojezično, zato smo

ZGODILO SE JE

se tudi člani Kolpingovih družin iz Slovenije dobro počutili.

S kora je veličastno donela godba na pihala. Nazadnje so izvedli pesem Je angel gospodar, ki je enotno v obeh jezikih odmevala po cerkvi.

Po zaključeni slovesnosti smo se odpeljali v enajst kilometrov oddaljen turistični kraj, kjer smo se tudi okrepčali. Pot nazaj nas je vodila po lepi

in kmetijsko zelo bogati pokrajini. Na poti smo se ustavili še ob jezeru v Radljah.

Vidimo se spet naslednje leto, ko bo gostiteljica srečanja avstrijska Koroška. Zaključili smo lep pozno poletni dan in se zadovoljni vrnili domov. Hvala, gospod Silvo, za varno in prijetno vožnjo.

Ivanka Ivartnik

Trideset let katehetskega dela Marije Prikeržnik

Prvega septembra je minilo trideset let, odkar je Marija Prikeržnik v župniji Ravne na Koroškem začela s svojo poklicno potjo, katehetskim delom.

Sama sem z Marijo sodelovala v času začetka njene poklicne kariere, ko sem bila animatorka v župniji Ravne na Koroškem. Tudi kasneje sva se večkrat srečevali na različnih dogodkih na dekanijski ravni. Najine poti pa so se zopet združile, ko je začela s poučevanjem verouka v župniji Kotlje.

Odkar jo poznam, je zagnana, neutrudna in natančna. Vedno za akcijo. Ko je bila v župniji kakšna dejavnost, nikoli ni minila brez njene aktivne vključenosti.

Zelo se trudi, da bi vero otrokom približala na čim bolj prijazen in preprost način. Da bi jih pritegnila s

ZGODILO SE JE

petjem, sodelovanjem pri sv. mašah, na oratorijih, pri šmarnicah, zbiranju prispevkov za župnijsko glasilo Biser itd. Prav tako se zavzema, da bi k sodelovanju v župniji pritegnila tudi starše in širšo župnijsko občestvo. Rada se udeležuje župnijskih pastoralnih svetov in je vedno pripravljena prisluhniti našim željam, potrebam in predlogom.

Letos je opravila veliko delo pri vodenju sinodalnih pogovorov. Mislim, da so bili ti pogovori pomembna vez med sodelujočimi in je tudi Marija lahko dobila malo boljši vpogled v življenje in delo naše župnije. Lepo je, ko se na katehetsko nedeljo zbere toliko otrok in na vse grlo prepevajo in sodelujejo pri sv. maši. Kakšno veselje jih je opazovati. Zna jih nagovoriti in motivirati.

Na Marijini poklicni poti pa tudi ni bilo vse lahko. Doživela je tudi težke, stresne trenutke in razočaranja. Potem je prišla še ta zahrbtna bolezen.

A Marija je vse to s svojim močnim značajem, trdno vero in neizmerno voljo premagala.

Tretjega septembra 2022 ji je mariborski nadškof Alojzij Cvikl podelil nadškofijsko priznanje za 30 let pastoralnega dela v župniji, dekaniji in nadškofiji. Na predlog skupine profesorjev in slovenskega katehetskega sveta je bila v letu 2022 izbrana za Slomškovo priznanje, ki ga društvo katoliških pedagogov podeljuje zaslužnim na pedagoškem in katehetskem področju. Priznanje je prejela 24. septembra 2022 na Ponikvi.

Draga Marija. Iskrene čestitke za trideset let neutrudnega dela v katehezi. Želimo ti veliko zdravja, pozitivne energije in Božjega blagoslova na tvoji življenjski in poklicni poti.

Petra Jamnik Kobolt

OBVESTILA

2. oktober, nedelja, rožnovenska nedelja

15. oktober, sobota, v Mariboru srečanje vseh birmancev z nadškofom

23. oktober, misijonska nedelja

1. november, vsi sveti, torek, ob 9.00. sv. maša, po maši blagoslov grobov in molitve za rajne pred pokopališkim križem

2. november, sreda, ob 10.00 sv. maša pri sv. Barbari

Dostojanstvo božjega otroštva je prejel

9.Klar Kolar

Odgovorni urednik: Edvard Vajda, župnik
Lektorica: Irena Oder
Tiskanje: Župnija Ravne na Kor.

Uredniški odbor: Petra Jamnik Kobolt, Janez Gorenšek, Kristina Grabner
Naklada 70 izvodov